

Chợt Nhớ Một Bài Thơ Của Lý Bạch

Tám giờ sáng tôi dậy, mặt trời đã chói chang. Hôm nay nắng thật vàng...Lá vàng đã rụng hết. Mùa Đông đang, tôi biết...mà nắng như chưa hay? Tôi đứng. Tôi vòng tay. Tôi chào mùa Đông, sáng!

Thảm cỏ vườn mê sáng thức dậy cùng tiếng chim. Tuyết trên cây bông bình rơi rơi thành bông tuyết. Sáng Thứ Bảy đẹp tuyệt, nắng vàng cà phê đen. Nói nhỏ: anh nhớ em. Dĩ nhiên không ai đáp...

Tôi nhớ lâu Hoàng Hạc. Tôi nhớ một bài thơ của Lý Bạch...rất xưa, chép ra và tôi dịch, có lẽ vì tôi thích làm những chuyện vu vơ...Mà nghĩ với người xưa, dở, hay, không bị trách...

Đây, bài thơ Lý Bạch: *Cổ nhân Tây từ Hoàng Hạc Lâu yên ba tam nguyệt hạ Dương Châu. Cô phàm viễn ảnh bích không tận, duy kiến trường giang thiên tế lưu...* Bạn về Tây từ lâu Hoàng Hạc, tháng Ba bát ngát khói Dương Châu. Thuyền đi mới đó rồi đâu mất, sông nước trường giang chảy chảy xuôi...

Lý Bạch chắc ngó trời và làm thơ như thế? Qua biết bao dâu bể, đâu bóng thuyền vượt biên? Tôi biết tôi không quên được ai thời thê thảm!

Hết nắng thì u ám? Ai tắt nắng giùm tôi? Nước mắt cứ chảy xuôi. Và, thuyền trôi trong vô tận!

*

Cà phê đen thì đắng. Đắng cà phê mà thơm. Em, tôi muốn cúi hôn em, đôi con mắt biếc...Nắng vàng rơi có kịp đắp cho nàng thảm hoa?

Trần Văn Lê